

(وَ مِنْ كَلَامٍ لَهُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:) وَ لَقَدْ كُنَّا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ نَقْتُلُ آبَاءَنَا وَ
 أَبْنَاءَنَا وَ إِخْوَانَنَا وَ أَعْمَامَنَا، مَا يَزِيدُنَا ذَلِكَ إِلَّا إِيمَانًا وَ تَسْلِيمًا وَ مُضِيًّا عَلَى اللَّقْمِ، وَ صَبْرًا عَلَى
 مَضَضِ الْأَلْمِ، وَ جِدًّا فِي جِهَادِ الْعَدُوِّ، وَ لَقَدْ كَانَ الرَّجُلُ مِنَّا وَ الْآخَرُ مِنْ عَدُوِّنَا يَتَصَاوِلَانِ
 تَصَاوُلَ الْفَحْلَيْنِ، يَتَخَالَسَانِ أَنْفُسَهُمَا أَيُّهُمَا يَسْقَى صَاحِبَهُ كَأْسَ الْمُنُونِ، فَمَرَّةً لَنَا مِنْ عَدُوِّنَا وَ
 مَرَّةً لِعَدُوِّنَا مِنَّا. فَلَمَّا رَأَى اللَّهُ صِدْقَنَا أَنْزَلَ بَعْدُونَا الْكَبْتَ، وَ أَنْزَلَ عَلَيْنَا النَّصْرَ، حَتَّى اسْتَقَرَّ
 الْإِسْلَامُ مُلْقِيًا جِرَانَهُ، وَ مُتَّبِعًا أَوْطَانَهُ. وَ لَعَمْرِي لَوْ كُنَّا نَأْتِي مَا أَتَيْتُمْ مَا قَامَ لِلدِّينِ عَمُودٌ، وَ لَا
 اخْضُرَّ لِلْإِيمَانِ عُودٌ، وَ أَيْمُ اللَّهِ لَتَحْتَلِبُنَهَا دَمًا، وَ لَتَتَّبِعُنَهَا نَدْمًا.

در وصف اصحاب رسول

یاد مبارزات دوران پیامبر (ص) در صفین

در رکاب پیامبر خدا (ص) بودیم و با پدران و فرزندان و برادران و عموهای
 خود جنگ می کردیم، که این مبارزه بر ایمان و تسلیم ما می افزود، و ما را در
 جاده وسیع حق و صبر و بردباری برابر ناگواریهها و جهاد و کوشش برابر دشمن،
 ثابت قدم می ساخت. گاهی یک نفر از ما و دیگری از دشمنان ما، مانند دو
 پهلوان نبرد می کردند، و هر کدام می خواست کار دیگری را بسازد و جام مرگ
 را به دیگری بنوشاند، گاهی ما بر دشمن پیروز می شدیم و زمانی دشمن بر ما
 غلبه می کرد. پس آنگاه که خدا، راستی و اخلاص ما را دید، خواری و ذلت را
 بر دشمنان ما نازل و پیروزی را به ما عنایت فرمود، تا آنجا که اسلام استحکام
 یافته فراگیر شد و در سرزمینهای پهناوری نفوذ کرد، به جانم سوگند! اگر ما در
 مبارزه مثل شما بودیم هرگز پایه ای برای دین استوار نمی ماند، و شاخه ای از

درخت ایمان سبز نمی‌گردید، به خدا سوگند! شما هم اکنون از سینه شتر خون
می‌دوشید و سرانجامی جز پشیمانی ندارید.